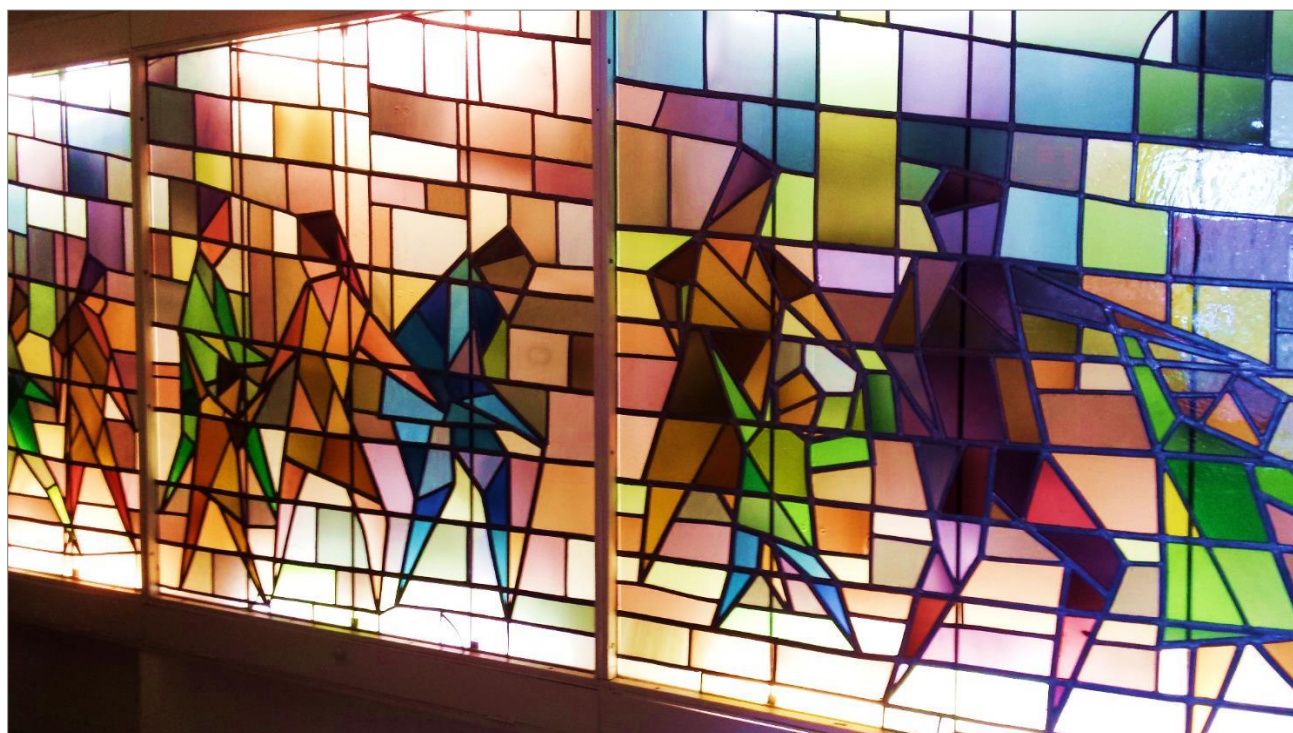

PWN-Brief

Pastoraat voor woonwagengewoners, Sinti en Roma in Nederland

Emmaplein 19 C, 5211 VZ 's-Hertogenbosch

nummer 31 - april 2016

De glas-in-loodramen met reizende mensen uit de voormalige kapel van het woonwagencentrum Vorstengrafdonk zijn nu in het parochiehuis van de Titus Brandsmakerk in Oss geplaatst.

De vergeten Holocaust / 2

Sinto Zoni Weisz schrijft zijn levensverhaal

Openheid en vriendelijkheid in wensen en gewoonten / 3, 4

Pastor G. Zeegers o.carm uit Oss

Rachai voor vele Sinti in Nederland/ 5

Henk Leemans pr. (1927-2016)

Aan traditie hoef je niet te sleutelen/ 6

Stimulering van werk en onderwijs voor Romajongeren

**Hongaarse bisschop geeft inhoud
aan barmhartigheid/ CCIT 2016 / 7**

De vergeten Holocaust

Hij was pas zeven jaar oud, maar wat **Zoni Weisz** (1937) zag, hoorde en voelde op die 19de mei 1944 op het station in Assen staat in zijn geheugen gegrift. Zijn ouders, twee jongere zusjes en een broertje zaten in de beestenwagon van een trein die naar Auschwitz vertrok. Met 240 andere Sinti en Roma werden zij afgevoerd naar het vernietigingskamp, om nooit meer terug te keren. Samen met zijn tante Moezla en haar zes kinderen ontsnapte Zoni aan de dood dankzij een attente politiemann. Zij konden de passagierstrein in vluchten die op het andere spoor de tegenovergestelde kant op ging. Het blauwe jasje van zijn zusje, dat zijn vader voor een deel door de tralies van de beestenwagon had gehangen, is slechts één van de kraakheldere details die Zoni Weisz ruim zeventig jaar later nog steeds emotioneren.

Zoni Weisz op 5 februari 2016 bij de presentatie van zijn boek. Omroepbrabant.nl

Kansen

Zijn levensverhaal **Zoni De vergeten Holocaust** gaat over deze traumatische oorlogservaring en de genocide op de Sinti en Roma in de Tweede Wereldoorlog. Maar het gaat verder: hoe Zoni daarna als enige overlevende van het gezin door familieleden wordt opgevangen en kansen krijgt voor scholing en een opleiding. Uiteindelijk maakt hij furore als bloemist, zowel nationaal als internationaal. Hij organiseert vele tentoonstellingen en evenementen, zoals de Floriade en wordt onder meer gevraagd bloemarrangementen te verzorgen bij de kroning van prinses Beatrix en het huwelijk van kroonprins Willem-Alexander en Máxima.

Als internationaal vertegenwoordiger van de Sinti- en Romagemeenschap geeft hij als Holocaust-overlevende regelmatig gastlessen op scholen; ook houdt hij voordrachten zoals in de Duitse Bondsdag (2011) en bij de Verenigde Naties in New York (2007 en januari 2016).

Zoni Weisz:

‘Dit boek gaat over alle dingen die ik ben of ben geweest in mijn leven: een echtgenoot, vader, grootvader, bloemist, ontwerper, een Sinto en een overlevende van de Holocaust.’

Ik hoop dat mijn verhaal steun kan geven aan iedereen die een moeilijke start heeft gehad in het leven. Je kunt veel overwinnen, als je maar wilt en als je de juiste personen vindt om je te helpen.’

ZONI

De vergeten Holocaust

Mijn leven als Sinto, ondernemer en overlevende

© 2016 Zoni Weisz en

Uitgeverij Luitingh-Sijthoff B.V., Amsterdam

ISBN 978 90 245 6993 9

Prijs: € 19,99

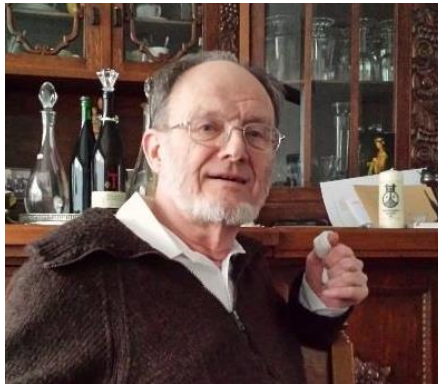
‘Dit levensverhaal is niet alleen een aangrijpend eerbetoon aan de dierbaren die door de nazi’s zijn vermoord, maar bovenal een les die ons leert om mens te zijn.’

Ronald Leopold, algemeen directeur van de Anne Frank Stichting

Openheid en vriendelijkheid in wensen en gewoonten

Vier woonwagenlocaties kent de parochie Titus Brandsma in Oss. Pater George Zeegers, lid van de orde van de karmelieten, was er sinds 1 januari 1999 de parochiepastor. Om gezondheidsredenen moest hij onlangs afscheid nemen. De jarenlange relatie van de parochie met de woonwagbewoners in Oss vat hij in één uitdrukking samen: 'Wie goed doet, goed ontmoet'.

Tijdens een rondgang door de Titus Brandsmakerk en het parochiehuis in Oss vallen de drie kleurrijke glas-in-loodramen meteen op. Ze laten voorttrekkende mensen zien: mannen, vrouwen, kinderen, ouderen, jongeren. 'Deze ramen zijn afkomstig van de voormalige kapel van het regionale woonwagencentrum Vorstengrafdonk,' legt **pastor George Zeegers** (foto) uit. 'Toen dit werd gesloten zijn de drie panelen door mijn voorganger, Theo Menting o.carm. eerst geplaatst in de hal van kerk. Nu hangen ze hier in het parochiehuis. Ze stellen reizende mensen voor, onderweg van de ene plek naar de andere. Als kunststuk zou het net zo goed kunnen slaan op de vluchtelingen die momenteel door Europa trekken op zoek naar een land, een stad, een dorp en een dak boven het hoofd om een nieuw bestaan op te bouwen.'

vorige eeuw door het land getrokken om in eigen levensonderhoud te kunnen voorzien. Eerst met een mand op de rug en later met de hondenkarak om huis aan huis en van markt naar markt hun handel te verkopen. Anderen verrichtten seizoensarbeid. De woonwag als huis deed daarna zijn intrede waarmee met paard of auto het land werd

doorkruist. Toen het Rijk het rondtrekken eind zestiger jaren verbood, was men verplicht de woonwag voorgoed te stallen op een regionaal woonwagencamp, zoals men dat toen noemde. Er verzezen er zo'n vijftig in Nederland, waaronder Vorstengrafdonk in Oss. Tegenwoordig woont men op kleinere locaties in chalets. Ook verhuisden er mensen naar woningen of appartementen.

Al ruim een eeuw is deze bevolkingsgroep steeds maar weer op zoek gegaan naar passend werk. En als zij dat eenmaal hadden gevonden, werd hun dit door de ontwikkelingen van de tijd weer ontnomen of onmogelijk gemaakt. Voor het venten langs de deuren moesten vergunningen worden aangevraagd; oud ijzer of vossen verzamelen diende te gebeuren volgens strikte milieuvoorschriften. Velen konden niet aan de eisen van de overheid voldoen en haakten af om vervolgens andere middelen van bestaan te vinden of, als dit niet lukte, te leven van de bijstand. Voor de voorheen reizende bevolking, vaak ongeschoold en aan de rand van de samenleving, was het vaak moeilijk om te overleven. Ik merk dat er nog veel verdriet is binnen families, omdat er in het verleden zo vaak met hen is gesold. Van de andere kant zie ik dat veel jongeren en kinderen de scholen bezoeken en hun ouders regulier werk kiezen dat past bij hun talenten, capaciteiten en opleiding.'

>

Tragiek

'In de afbeeldingen zit een stuk tragiek van mensen die in het leven ontheemd zijn geraakt en op zoek gaan naar een veilige plaats om te wonen en te werken,' vervolgt pater Zeegers. 'Het reizen van de woonwagbewoners is ontstaan uit armoede. Deze bevolkingsgroep heeft de grootste helft van de

Trouw blijven

De woonwagengemeenschap zoals die bestond tijdens het grotecentra-beleid is fysiek uit elkaar gerukt. Aan het gemeenschappelijke reizen kwam in 1968 al een einde en tien jaar later zette de overheid de aanleg van kleine centra in gang. Die locaties mochten niet groter zijn dan vijftien standplaatsen en het liefst nog kleiner. Opnieuw moest er door de bewoners een nieuwe levensstijl worden aangemeten. Maar wat niet verdween was dat de reizigers elkaar trouw bleven en zich aan elkaar bleven binden, ook onder de veranderde omstandigheden. 'Deze trouw en verbondenheid zien we nog steeds terug,' aldus pastor Zeegers. 'Woonwagengemeenschappen komen in groten getale samen bij het vieren van de eerste communie, het sacrament van het doopsel of bij huwelijksfeesten. Zo is er ook een sterke onderlinge verbondenheid op begrafenissen. Vaak zit de kerk afgeladen vol en maken velen zelfs op het kerkplein de uitvaart mee. Van heinde en verre neemt men op het kerkhof afscheid van een medereiziger.'

Vriendelijk en open

Voor de meeste woonwagengemeenschappen is de parochie nog lang niet hun geloofsgemeenschap. Zij beleven het geloof van de traditionele reiziger. De burger beleeft zijn geloof als parochiaan. 'In feite is de reiziger nog steeds onderweg en bindt zich niet zomaar aan de plaatselijke 'burger'kerk en

aan 'burger'mensen,' constateert pastor Zeegers. 'Onderweg zijn betekent het leven delen met anderen die onderweg zijn. Ik zie dat terug bij het doopsel en eerste communievieringen. Hun kindje laten doppen samen met andere dopelingetjes uit de parochie strandt vaak vooraf. Zij hebben liever een eigen viering, waarbij zij hun familieleden en vrienden, geestverwanten dus, uitnodigen om het nieuwe leven te vieren in een feestelijke bijeenkomst. De voorbereidingen voor een eerste communie mogen best met andere kinderen plaatsvinden, maar als de dag aanbreekt kiezen ze er toch voor om deze vrij en onbelemmerd onder elkaar te beleven. In een parochieviering missen ze die vrijheid en moeten ze zich te veel plooiën naar een, voor hen, ongemakkelijke gezamenlijke 'burger'-kerkdienst waarin ze zich geremd voelen zichzelf te zijn.

Als pastor van de parochie ben ik bereid met hun wensen en gewoonten mee te gaan. Ik ben hen ter wille omdat ik weet dat zij gelovige mensen zijn en op hun eigen manier het geloof willen beleven. Het is hun goed recht. En wij, als katholieke parochiegemeenschap, dienen deze mensen te bevestigen in hun geloof en cultuur. Vriendelijkheid en openheid in de contacten zijn daarbij een groot goed. Hier geldt evenzeer: wie goed doet goed ontmoet.' ■

Een interview met diaken Henri van Leuken

'We kunnen de periferie van de Kerk alleen bereiken door er naartoe te gaan', stelt diaken Henri van Leuken, verantwoordelijk voor het woonwagendorp in Zuid-Oost-Brabant, in **Naar de randen van de Kerk** in het Katholiek Nieuwsblad van 26 februari 2016. Hij spreekt hier onder andere over (mis)communicatie tussen burgers en wagenbewoners, over vooroordelen en volksreligiositeit. Het begrip barmhartigheid, dat centraal staat in dit Heilig Jaar, moet volgens de diaken nog veel meer licht krijgen in de parochies.

Lees het hele interview, in een artikel van Susanne van den Berk, op www.pwin.nl

Op 10 februari jl. overleed in de leeftijd van 88 jaar, pastor Henk Leemans (1927-2016), jarenlang vriend en rachai voor vele Sinti in binnen- en buitenland. Over zijn ervaringen schreef hij eerder in Samen!, nummer 4, 2002.

‘Eerlijkheidshalve moet ik toegeven dat mijn eerste contacten met de Sinti berustten op louter nieuwsgierigheid. Als

kind had ik vaak de vreemdste verhalen over hen gehoord. Sindsdien was er altijd het verlangen om eens bij ze te gaan kijken of die nu wel allemaal echt waar waren. De kans om dit ook werkelijk te doen kwam pas toen ik pastor werd in Mariahout in Noord-Brabant, op fietsafstand van verschillende Sinti-centra. Op zekere dag in 1973 trok ik de stoute schoenen aan en fietste ik naar Gerwen, de bakermat van de Sinti-pinkstergemeente in Nederland. Toen ik wat onwennig en verlegen, maar wel benieuwd, midden tussen al die wagens stond, gadegeslagen door vele blikken, kwam een Sintivrouw naar me toe. Ze bekeek me van top tot teen en zei toen: ‘Jij bent zeker een pater?’ Dus die befaamde helderziendheid was blijkbaar waar! Mijn nieuwsgierigheid groeide, de hare trouwens ook. Het gesprek kwam op gang, aarzelend en aftastend. Er was een grote belangstelling van mijn kant en een stevige hoop op het winnen van een zieltje aan de andere. Voor dit laatste doel gaf ze mij een boek mee over de zending. Thuis las ik het en daardoor had ik een prachtige smoes om nog eens een bezoek te brengen.

Warme vriendschappen

Bij mijn tweede visite werd ik door de familie hartelijk en gastvrij in de wagen ontvangen. Ik moest op een klein stoeltje plaatsnemen. Men zat, met de meeste van de negen kinderen, in een boog op hun hurken om mij heen. Heerlijke koffie. We buurtten een lange tijd gezellig met elkaar, waarna ik alle kamertjes en slaappleatsen mocht bezichtigen. Dit bezoek werd het begin van een warme vriendschap.

Eigenlijk had mijn nieuwsgierigheid nu bevredigd moeten zijn; integendeel, die was alleen maar groter geworden. Mijn oprechte belangstelling voor deze mensen en hun inte-

ressante cultuur bracht me daarom in de loop van de jaren niet alleen in Gerwen, maar ook op de centra in Best, Breugel, Son, Nuenen, Gemert, Boxtel, Weert, en vele andere.

Op grond van de vele contacten begon ik langzaam een eigen plaats en naam te krijgen als rachai (pastor). Een Sinto uit Best nodigde me uit om voor de centrumbewoners een eucharistieviering te houden in zijn grote wagen. Zijn vrouw zorgde daarna voor een heerlijk Frans diner, waarbij de bordeauxwijn en de Franse kaas niet ontbraken. Volgende vieringen vonden plaats in de open lucht op de locatie. De meest indrukwekkende vond ik de dienst op een koude, donkere winteravond voor een groep Poolse Sinti. Een kampvuur zorgde voor warmte, koplampen van auto’s voor de verlichting en de welbespraakte Sinto nam de vertaling voor zijn rekening. Geleidelijk aan volgden meer pastorale taken, zoals dopen, begraven, ziekenbezoek en wagens inzegenen. Maar ook zaken van sociaal-maatschappelijke aard, zoals het opstellen van brieven voor gemeente of politie.

Zoals ik de weg naar hun wagens had gevonden, zo vonden zij mijn kerk en pastorie. Om er gezellig te praten, om eens een huis helemaal vanbinnen te bekijken, om gedragen kleding uit te zoeken, om kaarsen op te steken, om de gelofte aan Maria in te lossen van zo veel jaren blauwwitte kleding dragen. Veel kinderen zijn in de zomermaanden te gast geweest tijdens uitvoeringen in ons openluchttheater en soms kwamen groepjes tieners een avond gezellig dia’s kijken. Het Sinti-meisje Paula is mijn petekindje. Zij en ik zijn daar heel trots op. Vaak nam ik anderen mee naar het gezin van Paula, of naar de bejaarde Sinto die in het Vlaams zo prachtig kan vertellen over het zigeunerleven van vroeger. Het waren groepjes leerlingen van pedagogische academies, kinderen uit Mariahout, geïnteresseerde volwassenen, priesters uit India. Velen hebben met hen kennisgemaakt. Voor iedereen is zo’n bezoek een openbaring, zoals dat destijds ook voor mij was. ■

Aan traditie hoef je niet te sleutelen

*Het project **Romajongeren Geleen** helpt Romajongeren op weg naar passend onderwijs en werkgelegenheid. De werkzaamheden worden uitgevoerd door een intermediair, die samen met de Roma aandacht aan het schoolgaan en het volgen van een opleiding van de kinderen en jongeren besteedt. Daarnaast wordt een plaats op de arbeidsmarkt gestimuleerd. Toekomstige intermediairs uit de bevolkingsgroep zelf geven hun medewerking en werken zich in.*

Vlasta Molnarova en Adolf Petalo uit Geleen willen graag in het project **Romajongeren Geleen** als intermediairs werkzaam zijn. Hun uitgangspunt is: 'Roma (jongeren) moeten inzien dat het leven en werken in onze samenleving er heel anders uitziet dan vroeger. Het volgen van onderwijs moet als normaal beschouwd worden en dat de opgroeiende jeugd daarna werk vindt moet vanzelfsprekend zijn'.

Veel ouders zijn nog steeds erg terughoudend om hun kinderen naar school te sturen, want daar zouden ze weleens de cultuur en de traditie van de Roma kunnen verliezen

De Roma kennen een sterke traditie waarin het behoud van de zelfstandigheid de belangrijkste factor is. In de reizende tijd was de kost verdienen een stuk gemakkelijker. Zonen en dochters volgden hun ouders op in het geld verdienen met venten en handelen en (huishoudelijke) werkzaamheden in en rond de wagen of in een huis. Tegenwoordig is men aangewezen op een vaste woon- en verblijfplaats en zijn de oude beroepen (zoals handel in tapijten of oud ijzer) nog maar moeilijk uitvoerbaar. Door scholing kunnen hedendaagse Romajongeren hun eigen talenten ontdekken en met wat zij leren later een zelfstandig bestaan opbouwen.

Romatraditie

Veel ouders zijn nog steeds erg terughoudend om hun kinderen naar school te sturen, want daar zouden ze weleens de cultuur en de traditie van de Roma kunnen verliezen. Maar volgens Vlasta en Adolf kunnen onderwijs en Romatraditie goed samengaan. Aan de hechte familieverbanden, het respect

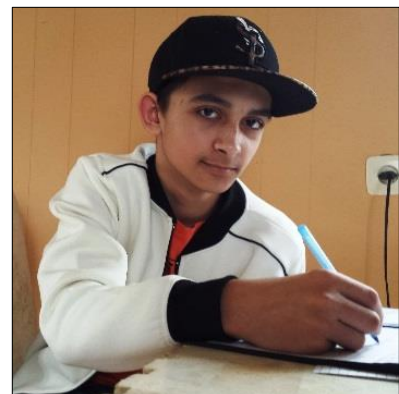
voor ouders en ouderen, de eigen gewoonten en gebruiken en het onderling spreken van het Romanes (de Romataal) hoeft niet gesleuteld te worden. Ook niet aan het wonen in een wagen, voor zover daar nog sprake van is. Daarnaast kan men best een opleiding volgen en aan werk komen in de burgersamenleving.

Maar hoe kun je Romajongeren (én hun ouders) bewegen deze stap te zetten?

Vlasta: 'Wil de jongere generatie ontdekken waar de eigen talenten liggen, dan hebben zij hulp nodig van bijvoorbeeld onderwijzend personeel en soms ook van een bemiddelaar. Die laatste kan het proces van scholing en het zoeken naar werk begeleiden en jongeren een hand reiken verder te komen en niet af te haken. Romajongeren hebben het best moeilijk om de overstap te maken van de Romatraditie van hun (voor)ouders naar de wereld van nu.'

Onderhandelen

De oudste zoon van Adolf en Vlasta, **Leonardo** (foto), is nu twaalf jaar en zit in groep 8 van de basisschool. Na de zomervakantie gaat hij naar het vervolgonderwijs. Hij weet ook al wat hij graag wil worden: marketingmanager. Waarom

marketingmanager?

Hij pakt pen en papier en vat het in één zin samen: 'Ik vind het leuk om te onderhandelen en om te reizen naar andere landen en ik kan er ook best wat geld mee verdienen.' >

Het klinkt heel aantrekkelijk, maar kan Leonardo dan ook vertellen wat het beroep precies inhoudt? Uit zijn hoofd schrijft hij vervolgens op wat zo'n manager precies doet. (>)
 'Op school leer ik het meest als ik een werkstuk moet maken,' zegt hij, 'en daardoor ontdekte ik wat ik later wil worden.' Maar hij weet ook al, zo jong als hij is,

*Wat doet een marketing manager?
 Hij maakt reclame voor de producten van het bedrijf waar hij werkt,
 en onderhandelt met andere bedrijven/landen.*

Leonardo Petala

dat hij het onderhandelen vanuit de Roma-traditie heeft meegekregen. Zijn opa deed niet anders.

Leonardo is enthousiast en kijkt uit naar het voortgezet onderwijs. Hij hoopt dat hij daar veel werkstukken kan maken, want daar is hij goed in en leert hij wat hij later wil

worden. Marketingmanager natuurlijk, wat anders? ■

Hongaarse bisschop geeft inhoud aan barmhartigheid

In Esztergom, niet ver van de Hongaarse hoofdstad Boedapest, vond van 8 tot en met 10 april de internationale bijeenkomst plaats van het CCIT, het **Comité Catholique International pour les Tsiganes**. Het CCIT is een beweging van geestelijken en leken die zich in de Europese landen inzetten voor de pastorale zorg onder de Roma, Sinti en woonwagenbewoners. Ruim honderdvijftig aanwezigen, onder wie landelijk pastor Jan van der Zandt m.s.c. en vier Nederlandse afgevaardigden, bespraken het thema *Europa, Kerken, culturen en barmhartigheid*.

Het gezelschap was te gast in het bischopshuis van het bisdom. Monseigneur **János Székely** (foto, rechts) en landelijk pastor **Géza Dúl** (foto, midden), traden op als gastheren. Samen met hun medewerkers gaven zij een inzicht in de pastorale zorg voor de Roma van de katholieke Kerk in Hongarije. 8% van de Hongaarse bevolking van tien miljoen inwoners is Roma.

De bisschop, die naast verschillende talen ook het Romanes beheerst, is actief betrokken bij het wel van we van de Roma in zijn bisdom. Hij richtte het Huis van de Armen op voor zowel de armlastigen onder de Roma als de plaatselijke bevolking en schreef in 2013 het boek *Cigány népismeret. Te del o Del baxt! (Volkskennis van de Zigeuners. Dat God je geluk geeft!)*. Hongarije kent een lange geschiedenis van de pastorale zorg. Inmiddels zijn er al negen priesters en verschillende religieuzen voortgekomen uit de Romabevolking zelf.

Het internationale congres van het CCIT, opgericht door de Franse priester André Barthelemy, werd dit jaar voor de 41ste keer gehouden.

De Belgische **Elisa Tambour** (foto, rechts) en de Franse Kleine Zuster van Charles de Foucauld **Jacqueline**

Raymonde (foto, links) zijn van begin af aan betrokken bij deze beweging. ■

Colofon

De *PWN-Brief* is een viermaandelijks uitgave van het PWN en verschijnt in de maanden april, augustus en december.

ISSN 2214-1146

Interviews en teksten

Jan van der Zandt m.s.c.
Hélène van Hout

Lay-out en eindredactie

Hélène van Hout

Druk

Drukkerij *Zelfkrant*
's-Hertogenbosch

Contactadres

Pastoraat Woonwagenbewoners in Nederland - PWN
Stichting Media PWN
Stichting Mgr. Bekkersfonds
Emmaplein 19 C
5211 VZ 's-Hertogenbosch

I: www.pwin.nl
E: pwin@telfort.nl
T: (073) 737 02 23

Giften

Een vrijwillige bijdrage om deze *PWN-Brief* te bekostigen stellen wij zeer op prijs en is welkom op NL59 RABO 0121 9051 01 ten name van Pastoraat Woonwagenbewoners in Nederland te 's-Hertogenbosch.

Op hetzelfde bankrekeningnummer zijn ook giften voor acute noodhulpverlening ten behoeve van woonwagenbewoners, Sinti en Roma welkom.

Het PWN wordt ondersteund door een solidariteitsbijdrage van de gezamenlijke religieuzen in Nederland via de Commissie PIN.

Met weinig woorden...

- Dankzij C&A -

'Overall werd ik voortaan met open armen ontvangen en begon ik, evenals bij de Sinti in Nederland, een plaats en een naam te krijgen. Maar het fijnst van alles was de warme vriendschap die ik van veel Roma ondervond. Vooral van de kinderen in hun Nederlandse shirtjes met opschriften als 'C&A is toch voordeliger' en 'IK wil Bolletje'.'

Pastor **Henk Leemans** (1927-2016) tijdens zijn bezoek aan een Romagemeenschap in Chili, rond 1985

- Niet zomaar -

'De stap zetten van Romatraditie naar de wereld van nu doet pijn en kost moeite. Er komt heel wat bij kijken. Ook onze jongeren hebben het er best moeilijk mee.'

Vlasta Molnarova, intermediair Romajongeren Geleen

- Eenlingen -

'Nederland is het land van de clubs, verenigingen en overlegplatforms. Elke groep, hoe klein ook, heeft zijn eigen samenwerkingsverband. Het is de manier om iets van de overheid gedaan te krijgen. Alleen zijn Roma en Sinti tot de jaren tachtig een kruiwagen vol kikkers. Op deze manier samenwerken zit niet in onze cultuur en wij zijn eigenlijk een volk van eenlingen.'

Zoni Weisz in de autobiografie *Zoni De vergeten Holocaust*, pag. 190

- Verdriet -

'Ik merk dat er nog veel verdriet is binnen families, omdat er in het verleden zo vaak met hen is gesold.'

Pater **George Zeegers o.carm** in *Openheid en vriendelijkheid in wensen en gewoonten*, PWN-Brief 31, pag. 4

- Welkom -

'It is not sufficient to work at the 'catching-up' of gypsies, but more to make the majority population aware of the need to welcome the gypsies.'

Géza Dúl, landelijk pastor Hongarije, CCIT-congres 2016